

Kan man verkligen tro?

”Kan jag tro som dom gör i kyrkan”, undrar många. Människor brukar passa på att ta upp trosfrågor när de träffar mig, ungefär som man passar på att tala om kriminalitet när man träffar en polis, eller fråga om sjukdom och hälsa när man träffar en läkare. Bland det viktigaste jag kan göra som präst är att hjälpa till att ta bort onödiga hinder för att kunna tro och ha gemenskap med Gud. Två hinder är vanliga:

1. Tanken att tron är ovetenskaplig.

Jag tänker ofta på vad som står i Lilla boken om kristen tro (Verbum 1992):

”Den tid är långt borta då man menade att vetenskapen gjorde Gud överflödig.

Tanken att blinda naturkrafter skulle kunna koppla samman de 2000 enzymer som livet är beroende av

är lika sannolik som att slå 50 000 sexor i följd med en tärning.

Eller att en tornado som blåser genom ett skrotupplag slumpmässigt skulle åstadkomma en Boeing 767”,

en jumbojet färdigtankad och startklar.

Chansen att allting har blivit till av en slump, utan någon plan är försumbart liten.

Sannolikheten att de första cellerna skulle komma igång är 1 på 10 miljarder miljarder miljarder miljarder (37 nollor).

Skälen för att tro på en planerare, en skapare, vilar faktiskt på en stadig grund.

2. Det andra stora hindret för att kunna tro, är osäkerheten vid tanken på att vara beroende av en Gud som man inte känner särskilt väl.

Som människa känner man sig ofta ensam och utelämnad i en otrygg värld med sjukdom, fattigdom och nöd.

Så är det för oss alla. Men mycket hamnar rätt när man låter Gud få leva upp till sina egna löften.

Om det finns en plan bakom skapelsen

måste det också finnas en plan för mitt liv. Den vill jag veta!

Jesus lovade att vara med oss alla dagar till tidens slut.

Orden finner vi i Matteusevangeliets sista rader.

När vi låter Herren leva upp till detta,

kommer vi ännu ett stycke på väg.

Och vad har vi egentligen att förlora?

K S